

DOXING

DOXING

Delft Blue Crimes # 4

Eduard Meinema

Doxing

Delft Blue Crimes # 4

Copyright © 2024 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Luther M.E. Bottrill

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403689715

NUR 333

All rights reserved.

1

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Kingma. Hij rolde zijn rolstoel zijn eigen kantoor in en zag tot zijn verbazing dat zijn collega, de roodharige rechercheur Marilou Tetteroo er al zat.

Marilou keek verschrikt op van achter Kingma’s monitor. ‘Eh, ik kijk even wat na,’ zei ze met een onschuldig gezicht, maar op een toon die bevestigde dat ze zich betrappt voelde.

‘Oh. Ik dacht even dat je inmiddels zoveel rotzooi in je eigen kantoor had verzameld, dat je er zelf niet meer in kon,’ merkte hij op. Het was hem niet ontgaan dat ze snel iets had weggeklikt. Hij rolde naar zijn eigen werkplek en bleef haar net zo lang doordringend aankijken tot ze haar stoel weg schoof en ruimte voor hem maakte. ‘... En dat je daarom maar in mijn kantoor ging zitten,’ ging Kingma verder. Hij keek op zijn monitor, maar daar was, behalve het beginscherm, niets op te zien.

Marilou zette de stoel terug in de hoek. ‘Goed. Ik ga naar Schröder, voor een overleg met hem en Yvonne.’

‘Moest je daarom iets checken?’ vroeg Kingma terwijl hij snel de geschiedenis van zijn browser doorkeek. Hij gniffelde toen hij zag waar Marilou naar had gekeken. ‘Iets over een crime vlogger bijvoorbeeld?’

Marilou bleef volhardend haar onschuldige houding vasthouden. ‘Mmhmm.’ Ze wist niet wat ze moest zeggen. Stak

een hand op om gedag te zeggen en liep snel de gang in. ‘Zie je zo...’

‘Goed hoor,’ mompelde Kingma terwijl hij nog snel keek welke webpagina’s Marilou op zijn computer had bekeken. ‘Ron Marcus,’ fluisterde hij, hoofdschuddend, tegen zijn lege kantoor.

*

‘Is Yvonne er nog niet?’ vroeg Marilou aan haar collega, rechercheur Martin Schröder. Ze bleef in de deuropening van zijn kantoor wachten tot Schröder gebaarde dat ze binnen kon komen.

‘Ze zit nog bij Whitlox,’ zei hij. Hij zag de manier waarop ze naar hem keek. ‘Nog steeds boos?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Ach, kom op Lou. Je weet dat ik je niet alles over Romeyn kon vertellen. Jij zou, in mijn situatie, hetzelfde hebben gedaan.’

‘Ik?’ zei Marilou geërgerd. Ze wilde nog meer zeggen, maar bedacht zich omdat ze, precies zoals Schröder aangaf, ook veel dingen voor zichzelf hield. Net nog bij Kingma... ‘Oké. Je hebt een punt.’

Hij stak een hand over zijn bureau. ‘Vrienden?’

Ze moest glimlachen. ‘*Partners in crime*,’ zei ze en stak een gebalde vuist voor zich uit om een ‘boks’ te maken.

‘Ook goed,’ lachte Schröder en tikte haar vuist aan met de zijne. ‘Als je maar wel aan de goede kant blijft, Lou. De kant van de misdaadbestrijding.’

‘Uiteraard,’ zei Marilou. ‘Daar heb ik m’n handen al vol aan.’

‘Ja, je hoeft je niet te vervelen, he?’

‘Absoluut niet.’ Dat was de waarheid, maar niet de hele waarheid. Ze wilde echter van *haar* probleem niet het probleem van een heel team maken. Zelfs niet van haar directe collega’s, Kingma en Hoogendam. In dit geval was zwijgen beter. Ook al was dat haar waarheid en niet die van de anderen. Zonder het te beseffen, haalde ze onverschillig haar schouders op. Ja, zeker weten. Dit was *haar* probleem... Ze probeerde zich te focussen, keek naar de paperassen op Schröder zijn bureau. Niets waar ze iets mee kon. ‘Dus, hoe zit het nou met Romeyn?’

‘We gaan het je straks vertellen, Lou. Als Yvonne Govertsz er is.’

‘Meen je dat nou? Alles?’

Schröder dacht razendsnel na. Moest snel beslissen wat hij wel en niet kon zeggen. ‘Bijna alles...’

‘Lekkere vriend ben jij.’

‘Hee, ik ben in ieder geval eerlijk tegen je.’

‘Nou, dat werd tijd.’

Hij zuchtte door zijn neus. Besloot er verder niet op in te gaan. Zijn blik verhardde. ‘We gaan straks bespreken hoe we Reyn kunnen pakken. We hebben aanwijzingen dat hij één, misschien wel meerdere, van zijn...’ Hij pauzeerde. Dacht even na over wat hij wilde zeggen en vooral wat hij *mocht* zeggen. ‘Onder andere één van zijn loopjongens heeft vermoord. Of laten vermoorden. Als we de bewijzen boven tafel krijgen, hebben we een reden om hem op te pakken.’

Marilou reageerde niet direct. Ze had het gevoel dat er nog meer kwam. ‘Maar?’

‘Maar...? Nou, we moeten voorzichtig te werk gaan omdat we niet zozeer naar hem op zoek zijn. Feitelijk is Reyn, op zijn niveau, ook niets meer dan een loopjongen.’

‘Oh? Dat weet je? Of is dat een vermoeden?’

‘Er zijn aanwijzingen...’

Marilou keek hem aan; haar ogen half gesloten. ‘Aanwijzingen? Maar geen zekerheden.’

Schröder wreef met zijn wijsvinger onder zijn neus. ‘Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.’ Hij moest er zelf om lachen. ‘Sorry. Laat ik het zo zeggen. We hebben veel informatie, maar nog geen direct belastend materiaal. Oké?’

‘Hmm, klinkt als, "Er is iemand vermoord, maar we hebben nog geen lijk", toch?’

‘Botweg gezegd, en dat is wel een beetje jouw specialiteit, komt het daar wel op neer, ja,’ zei Schröder om met een verbeterd gezicht eraan toe te voegen: ‘We hebben dringend behoefte aan een lijk.’

Marilou ging achterover zitten, ze besloot hier te wachten op Yvonne. ‘Hmm. Interessant. Klinkt als een spannend verhaal.’ Ze dacht na over de bizarre situatie waar ze met haar team de afgelopen weken in terecht was gekomen. Met als dieptepunt, tot dusver, de absurde aanslag bij de drive-in. Voor zich uit starend, mompelde ze: ‘Ron Marcus zou ervan smullen...’

2

‘Ben je alleen?’ vroeg Hoogendam terwijl hij een dienblad, met daarop drie bekers koffie en een zak croissants, op Kingma’s bureau zette.

‘Ja. Ze is nog in overleg met Schröder en Yvonne,’ zei Jinne. Hij bekeek het dienblad en met name de zak croissants. ‘Niet van het Delftsch Backerhuys neem ik aan?’

Hoogendam gniffelde. ‘Gewoon van de supermarkt. Maar wel vers gebakken!’

Kingma wees op de drie bekers. ‘Vergeet je niet iemand? We hebben nog een vierde lid in ons team, he?’

‘Denk je dat ik Yvonne vergeet?’ Hij begon te lachen. ‘En als ze haar declaratie heeft ingediend, vergeet ze ons ook nooit meer!’

‘Nee, ik denk dat Lou, als ze nog een beetje *on speaking terms* met Whitlox wil blijven, een nieuwe grap moet bedenken.’

‘Strak plan. Hoe dan ook, ik heb al ontbeten. Dus dit is voor jullie.’

‘Hoogendam!’ klonk het opgewekt uit de gang. ‘Dat had je nou niet moeten doen. Lekker!’ zei rechercheur Tetteroo. Ze ritste de zak croissants open en schrokte er direct een op. ‘Hmnm,’ knorde ze nog half slikkend. ‘Jij ook één? Von?’ zei ze tegen haar vrouwelijke collega die vlak achter haar liep.

‘Nee, dank je,’ zei Yvonne Govertsz met een gezicht dat haar afschuw niet kon verbergen.

‘Hmm. Des te meer voor ons jongens,’ zei Marilou. Ze griste nog een croissant uit de zak, pakte een beker koffie en keek vluchtig rond. ‘Geen suiker?’

Hoogendam trok grijnzend een paar suikersticks uit de zak van zijn colbertjasje. ‘Ben alleen de lepeltjes vergeten.’

‘Altijd hetzelfde liedje,’ mompelde Marilou. ‘King? Pen?’

Kingma schudde zijn hoofd, zocht een oude balpen op in zijn bureaula en wierp die haar toe. ‘Wat gaan we vandaag doen?’ vroeg hij.

Marilou trok een suikerstick open, gooide de suiker in haar koffie en roerde de suiker met de oude balpen door de hete koffie. Daarna gooide ze de druipende pen op Kingma’s bureau.

‘Heel!’ zei Kingma.

‘Sorry,’ zei Marilou. Pakte de pen op en legde hem op het dienblad. Met haar mouw veegde ze het bureau droog en wist zo nog meer afschuw bij Yvonne op te wekken. ‘We gaan de zaak Reyn afhandelen.’

‘Dat was toch een zaak voor narcotica?’ zei Hoogendam. ‘Of heb ik iets gemist?’

‘We missen in ieder geval een lijk,’ zei Kingma nuchter.

‘Precies,’ haakte Marilou in. ‘We hebben een moordzaak,’ ze stak haar vinger op om zichzelf te corrigeren, ‘een *mogelijke* moordzaak, maar nog geen lijk. Dus...’

Hoogendam en Kingma keken haar vragend aan. ‘Dus, wat?’ zei Jinne.

‘Gaan we een lijk zoeken,’ zei Marilou alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Opnieuw keken haar collega’s haar vragend aan. ‘Yvonne? Leg jij het uit?’

Yvonne was net gaan zitten, ze had haar beker aan haar lippen en blies zachtjes over haar beker om de koffie af te koelen terwijl ze Marilou ondertussen een kwade blik gaf. ‘We hebben net overleg gehad met Schröder. Over Reyn.’ Ze nam voorzichtig een slokje, maar besloot dat de koffie nog te warm was en zette de beker voor haar op het bureau. Haar hand trilde licht. ‘Schröder heeft contact gehad met de politie in Antwerpen.’

‘Awel, de Blauwe Lijn eh?’ zei Hoogendam met een Vlaams accent. ‘Zeker en vast!’ Marilou keek hem vragend aan. Hoogendam maakte met zijn hand een gebaar of hij zijn eigen opmerking wegwuifde. ‘Een gratis informatienummer in België waar je inbraken enzo kunt melden.’

Yvonne had geen tijd voor een grapje. ‘Nee, René. De Fenomeenpolitie; dat is de lokale recherche die onder meer onderzoek doet naar drugs en geweldsdelicten.’

‘Dus? Toch drugs?’ vroeg Kingma.

Yvonne schudde ontkennend haar hoofd. ‘Ja en nee. Reyn is betrokken bij drugs gerelateerde misdaad. Onder andere, moet ik zeggen.’

‘Internationaal,’ voegde Marilou eraan toe.

‘Zijn drugszaken niet altijd internationaal?’ vroeg Hoogendam.

‘Niet als het om synthetische drugs gaat.’

‘Zoals High TXTC,’ merkte Kingma op.

‘Da’s waar,’ zei René. Hij merkte dat Yvonne zich ergerde aan de vele onderbrekingen van het team, dus trok hij haar snel

weer bij het gesprek. ‘Maar, Yvonne? Je zei *onder andere* drugs?’

‘Dank je,’ merkte Yvonne op. In haar stem klonk een sarcastische ondertoon, maar verder liet ze haar ongenoegen niet merken. ‘Reyn is maar een pion in een internationaal crimineel netwerk. Twee rechercheurs van politiezone Antwerpen, Muylers en Steenwinckel, zijn belast met het onderzoek in Antwerpen. Zij hebben contact gezocht met Schröder.’ Ze stopte met praten, pakte haar koffie en nam opnieuw een klein slokje. Dit keer was de warme drank genoeg afgekoeld.

‘Waarom heb ik het gevoel dat je nog meer te vertellen hebt?’ vroeg Kingma.

‘Omdat Von nog niet alles heeft gezegd,’ viel Marilou in de rede. ‘Schröder werd door Suske en Wiske benaderd...’

‘Marilou!’ siste Yvonne boos.

‘Sorry, Muylers en Steenwinckel,’ verbeterde Marilou zichzelf. ‘Ik doe er te luchtig over he?’ vroeg ze en keek Yvonne aan. Die knikte alleen maar en draaide met haar wijsvinger een rondje in de lucht om aan te geven dat ze door moest gaan met haar verhaal. ‘Oké. Het ligt gevoelig jongens. Onze Vlaamse collega’s hadden...’ Ze sloot haar ogen, wetend dat ze dit *echt* serieus moest behandelen. ‘Sorry, dat is misschien te voorbarig. Ze *hébben* een undercover collega die in de groep waar Reyn in verzeild is geraakt, is geïnfiltrerd. Dus niet zozeer een van Reyn’s mannen, maar een echelon hoger.’

Kingma ging rechtop in zijn rolstoel zitten. ‘Wil je zeggen...? Bedoel je dat die collega, ehm, mogelijk dood is?’

‘Vermist,’ zei Yvonne met gesloten ogen.

‘Maar, we moeten er rekening mee houden dat hij dood is,’ zei Marilou. ‘Er is al meer dan een week geen contact met hem geweest terwijl hij de voorgaande weken keurig op tijd rapporteerde.’

‘Hmm,’ bromde Hoogendam bedachtzaam. ‘Ik voel dat we nu langzaam bij de reden komen waarom je ons dit alles vertelt?’

Yvonne zette haar halflege beker weer op tafel. ‘Inderdaad,’ zuchtte ze. ‘Volgens het laatste contact dat Muyters en Steenwinckel met hun UC hadden, zou hij zich in Delft, of in ieder geval ergens in de directe omgeving van Delft bevinden.’

‘En zij gaan er van uit dat hij niet meer leeft?’ vroeg Kingma. ‘Hij is, eh, het lijkt dat we moeten zoeken?’

‘Nee,’ zei Yvonne bedroefd. ‘Ze... Ze *hopen* dat hij nog leeft, maar...’ Opnieuw stopte ze met praten.

Marilou was inmiddels naar haar toe gelopen. Ze stond nu achter haar vrouwelijke collega en legde een troostende hand op haar schouder. ‘Yvonne kent hem persoonlijk, ze heeft eerder met hem samengewerkt.’

Kingma en Hoogendam knikten begrijpend. ‘Is het dan wel verstandig dat je bij deze zaak betrokken bent?’ vroeg Kingma. ‘Voor zover het een zaak voor ons is?’

Yvonne vermande zich. ‘*En of* dit een zaak voor ons is!’ zei ze fel. ‘We gaan zo onopvallend mogelijk op zoek naar Tom... Sorry, naar Kristof Daems.’

‘Is Tom zijn echte naam?’ vroeg Kingma alert, in reactie op haar verspreking.

Yvonne knikte. ‘Ja. Tom van Cleemput.’

‘Oké. Wat hebben we over hem? En hebben we meer info over dat netwerk, syndicaat of wat het ook is?’

‘Dat ligt bij Schröder,’ zei Marilou. ‘Wij hebben hierin niet de *lead*.’

‘Wie dan wel? Schröder?’ vroeg Hoogendam. ‘Of heeft Antwerpen de leiding?’

Marilou keek omlaag naar Yvonne. ‘Von?’

Yvonne leek naar woorden te zoeken. ‘Ik, eh, ik ben bang dat het iets gecompliceerder ligt.’

‘Want?’ vroeg Kingma kort en zakelijk terwijl hij ondertussen al op zijn computer naar gegevens zocht.

‘Wij zijn maar een schakel. Deze zaak is internationaal. En dan heb ik het niet over België en Nederland, maar *écht* internationaal,’ zei Yvonne. Ze stond op en draaide zich al richting de deur. ‘Dus, voor nu focussen wij ons op Tom. Dat is onze taak. Onze prioriteit,’ zei ze nog over haar schouder, net voor ze zweeg en de gang op liep.

Kingma fronste zijn wenkbrauwen. ‘Vreemd. Maar goed. Waar gaan we beginnen, chef?’ zei hij en keek naar Marilou.

‘Als het goed is, heb je net van Schröder een dossier in je mailbox ontvangen.’

Kingma bleef haar aankijken. ‘Dat zag ik, ja, dat heb ik binnen. Dus? Waar gaan we beginnen?’

Marilou keek bezorgd naar de gang. ‘Als Hoogendam en jij alvast dat dossier doornemen, loop ik even achter Yvonne aan.’

Hij kreeg nauwelijks de tijd om te reageren; Marilou liep al weg. ‘Da’s goed, maar daarna wil ik jou nog wel even spreken.’

‘Waarover?’ riep ze vanuit de gang, zonder vaart te minderen.

Kingma schudde zijn hoofd. ‘Dat wat je net op mijn computer hebt opgezocht!’ riep hij haar na.

3

Marilou volgde Yvonne door de gang, maar stopte voor het kantoor van Whitlox terwijl Yvonne verder liep. Ze twijfelde. Klopte op de gesloten deur. Klopte na enkele seconden stilte nog een keer. Stak toen haar hoofd naar binnen. Het kantoor was leeg. ‘Shit,’ mompelde ze. ‘Waar zijn mannen als je ze nodig hebt?’

‘Zocht je mij? Tetteroo?’ De zware stem van Whitlox, die vlak achter haar klonk, bezorgde haar de schrik van haar leven.

‘Jezus, besluip je al je personeel zo?’

Whitlox grijnsde. ‘Alleen degenen die stiekem in mijn kantoor neuzen.’

‘Ik was niet eens *in* je kantoor!’ zei Marilou. ‘En ik... Ah, shit, je loopt me te fucken.’

‘Zo, hallo. Gaat het? Je hebt het wel tegen je baas he?’ zei Whitlox. Hij hield de deur voor haar open. ‘Ga zitten Tetteroo. Nu je er toch bent, kunnen we net zo goed de samenwerking met Antwerpen bespreken.’

‘Je bedoelt de vermissing van hun UC?’

‘Ja. Daems geloof ik?’

‘Klopt,’ zei Marilou. Ze stapte langs Whitlox het kantoor in en ging direct aan zijn bureau zitten. ‘Nou, vertel maar,’ zei ze kortaf.

‘Je bent lekker bezig, Tetteroo! Gezagsverhoudingen blijven een probleem he? Je hebt een beetje moeite met autoriteit zal ik maar zeggen. Maar goed, ik heb niet veel informatie. Ik hoopte juist van jou wat meer te horen,’ zei de commissaris terwijl hij in de bureaustoel tegenover haar ging zitten.

‘Van mij?’ zei Marilou verrast. ‘Ik weet ook nauwelijks iets. Hoorde nog geen half uur geleden pas wat er speelt. Dat Daems een week geleden voor het laatst contact heeft gehad met eh,’ ze besloot het Suske en Wiske grapje maar niet te herhalen, ‘Muyters en Steenwinckel van de politie in Antwerpen. Sindsdien is er radiostilte.’

‘Schröder heeft het dossier toch doorgestuurd?’

‘Ja. Kingma en Hoogendam zijn het nu aan het bekijken.’

‘Waarom zit je dan niet bij hen?’

‘Ik...’ Ze boog zich over het bureau. ‘Omdat ik me afvraag of het verstandig is dat Yvonne Govertsz op deze zaak zit.’

Whitlox ogen schoten naar het plafond, vergezeld van een diepe zucht. ‘Ik dacht dat jullie zo langzamerhand wel op één lijn zaten?’

‘Hmm? Oh, nee joh. Geen persoonlijk probleem. Althans niet tussen ons. Maar, zij kent de vermiste UC. Het lijkt me allemaal iets té persoonlijk voor haar.’

‘Oh? Ze...’ Hij dacht even na. Besloot niet alles los te laten wat hij wist. ‘Ze heeft mij gezegd dat ze er geen probleem mee heeft. En eerlijk gezegd, denk ik dat we haar expertise goed kunnen gebruiken. Die zaak Reyn gaat dieper en veel verder dan wij tot dusver konden vermoeden. Zij weet meer. Dat was ook de reden dat Govertsz hier in eerste instantie werd gestationeerd.’

Marilou staaarde hem vragend aan. ‘Wanneer heeft ze jou dat gezegd? Ik liep net achter haar aan, maar ze is niet hier voor je deur gestopt.’

‘Ehm, ze was hier vanmorgen nog, maar eh, dit heeft ze me gistermiddag verteld.’

‘Gisteren?’ zei Marilou verontwaardigd. ‘Dus, je wist al langer van deze vermissing?’

‘Schröder heeft me gistermiddag geïnformeerd. Daarna hebben we Yvonne erbij gehaald en besproken hoe we het gaan aanpakken. Ze heeft mij, of ons want Schröder zat er nog bij, toen in vertrouwen genomen over haar contact met Daems. Nou ja, ze gebruikte die man zijn eigen naam...’

‘Tom van Cleemput,’ vulde Marilou bijna als vanzelf aan.

‘Ja. Cleemput, Tom van,’ gniffelde Whitlox, ‘Die Belgen draaien voor- en achternaam altijd om he?’ Marilou gaf geen sjoege, wat Whitlox een ongemakkelijk gevoel gaf. Hij ging snel door: ‘Afiijn. We hebben afgesproken dat jij met je team de vermissing onderzoekt. Met steun van Yvonne Goversz. Schröder zal samen met Yvonne de zaak hogerop bespreken.’

‘Hogerop? Hoe veel hogerop?’ vroeg Marilou, benieuwd naar de informatie die Yvonne nog steeds niet met haar had gedeeld.

Whitlox trommelde met zijn vingers op zijn bureau. Keek even naar de muur om niet direct te hoeven antwoorden. ‘Internationaal,’ zei hij uiteindelijk meer tegen de muur dan tegen Marilou.

‘Dus...’ Ze liet de informatie even op zich inwerken. ‘Dus, dat betekent dat Marcus voorlopig nog... ‘ergens’... blijft zitten?’

Whitlox' ogen dwaalden langs de muur naar beneden. Zonder Marilou aan te kijken, zei hij: 'Inderdaad, Tetteroo. Onze crime vlogger blijft voorlopig nog in een safehouse. En vraag me nu alsjeblieft niet waar hij dan is, want dat weet ik ook niet.'

'En Romeyn?'

Whitlox leek te schrikken. Keek snel op zijn horloge. 'Romeyn valt tijdelijk niet onder mijn bevel. Ik kan je niet vertellen waar hij is. Of wat hij doet,' voegde hij er nog snel aan toe. 'Maar, ik heb zo direct een afspraak buiten de deur. En aangezien jij het dossier nog niet eens hebt doorgenomen, kun jij je tijd ook wel beter besteden dan hier aan mijn bureau te hangen. Tenzij je nog iets anders op je lever hebt?'

'Eh, nou, nee, ik eh...' Ze wreef vermoeid met haar hand door haar rode haar. 'Neuh... Dat komt later wel...'

Whitlox keek haar bedenkelijk aan. 'Zeker weten?' vroeg hij uit beleefdheid. Hij wachtte niet op haar antwoord. Stond al op en pakte zijn pet van de kapstok. 'Mooi. Dan zou ik zeggen...'

'Ga boeven vangen,' zuchtte Marilou.

'Dat ook,' zei Whitlox. 'Maar ik wilde eigenlijk zeggen: vindt Daems!'

'Ja, nou... bedankt,' zei Marilou en verliet het kantoor door de deur die Whitlox al voor haar openhield. In gedachten verzonken liep ze terug naar Kingma's kantoor.

4

‘Hoe ver zijn jullie?’ vroeg Marilou. Ze ging aan Kingma’s bureau zitten, greep de zak van de croissants en mompelde teleurgesteld. ‘Hmm. Leeg...’

De twee chercheurs keken haar aan. ‘Wat was je aan het doen?’ vroeg Kingma.

‘Heh? Oh, even achter Yvonne aan.’

‘Ja, dat zei je al toen je wegging. En?’

‘Hmm?’

‘Hallo-oh. Wat zei Yvonne? Behalve dat wat ze ons hier vertelde?’ reageerde Kingma. ‘Ben je er wel bij Lou? Waar zit je met je gedachten?’

Marilou schrok van zijn reactie. ‘Sorry. Ik zat nog even...’

‘Even wat?’ vroeg Hoogendam omdat Marilou haar zin niet afmaakte en in haar eigen gedachten leek af te dwalen.

‘Eh, nee, laat maar. Sorry. Ben er weer bij jongens.’ Ze ging rechtop zitten en begon enthousiast vragen te stellen. ‘Vertel. Wat hebben jullie gevonden? Heb je een aanknopingspunt? Een plek vanwaar we kunnen gaan zoeken?’

De twee mannen keken elkaar snel aan. Zelfs zonder woorden leken ze elkaar te begrijpen. ‘Als je even hier komt staan,’ zei Kingma. ‘Kan ik je zijn foto laten zien. Lijkt me wel handig dat je weet *wie* we zoeken.’